

16.s.e. trin. 2016

754 *Se nu stiger solen (Rings melodi)*

234 *Som forårssolen morgenrød*

238 Det er så sandt at ingen så (mel. Gør døren høj)

-

171 *Lazarus lå i sin grav* (mel. Mogens Helmer Petersen)

236 Påskeblomst: v. 5-6 synges efter nadver!

233 *Jesus lever graven brast*

Opstandelse

Lazarus

Navnet Lazarus betyder: Gud har hjulpet.

Og netop fortællingen her om Lazarus hjælper kan hjælpe et menneske ud af sin grav.

For vi kender jo godt til det at være begravet i noget.

Det kan være arbejde eller en fritidsbeskæftigelse, men man kan også være begravet i sit eget mismod og manglende lyst til livet. Måske fordi

Raskolnikov:

Præcis sådan er det i Dostovjeskijs store forbryderfortælling om Raskolnikov: *Forbrydelse og straf*. Den har fået tilnavnet "verdens bedste kriminalroman" og er et værk, der kan give indblik i, hvad der sker i en forbryders indre.

Raskolnikov er en fattig student, der nøje planlægger at begå et rovmord. Med en økse dræber han en gammel pantelånerske og hendes unge søster så blodet flyder.

Raskolnikov befinder sig i dagene efter mordene i febertåger, som fint illustrerer hans splittede jeg. Han prøver på den ene side at overbevise sig selv om det rigtige i sin forbrydelse, men kroppen reagerer selv via sygdommen med nej.

Og det værelse han befinder sig på, sammenlignes med en ligkiste. For han er så syg af den gnavende dårlige samvittighed, at han ikke kan gå udenfor døren – hverken fysisk eller psykisk.

Og han må spørge han sig selv på et tidspunkt: "Er jeg en lus eller et menneske?".

På et tidspunkt får han besøg af en ung kvinde den unge Sonja. Som Jesus kalder højlydt på Lazarus, så insisterer hun på at læse denne opstandelsesfortælling om Lazarus for Raskolnikov.

Men ikke nok med det: Hun tvinger ham også til at indrømme og fortælle om mordet, han har begået.

Og så sker der det forunderlige, at han ved at vedkende sig sin skyld, så løser det ham af hans samvittighedskvaler. Han løsner ganske enkelt op og det er som om de strimler af ligklæde, han før var viklet ind i ligesom Lazarus, de falder af ét for ét.

Sammen med Sonja vokser Raskolnikov som menneske. Sammen med hende er han ikke en lus. Hun kalder ham simpelthen ud af den kiste/grav, som han havde lagt sig

i ved at skjule to bestialske mord – både for andre, men også for sig selv.

Sonja er på den måde det menneske, som ved Gud hjælper et andet menneske ud af dets grav. Gud har hjulpet gennem hende. Og det er hvad Lazarus betyder.

Jesus kalder os ud af vores indviklethed

Vi mennesker vi kan på mange måder være viklet ind i strimler af ligklæder der gør, at livet siver ud af os og vi føler vi er begravet.

Hvis du nogensinde har prøvet at være blevet mobbet, blevet hånet, har været ensom og forladt, - så ved du hvad det handler om. Det kan være i skolen, efter en skilsmisse, vennerne er holdt op med at ringe.

Så håber man så inderligt, at nogen vil banke på døren og råbe med høj: Kom herud. Fortæl din historie. Du er jo ikke en lus, men et menneske. Jesus kalder os ud af vores indviklethed, når vi ikke selv kan løfte blikket fra vores egen navle. Og han gør det nogle gange ved andre mennesker hjælp.

Når man hjælper andre mennesker ved, som Sonja, at være der hos den, der lider så frygteligt, at man selv synes ens værelse er blevet til en ligkiste, så er Gud på spil. For det er han altid når mennesker tjener hinanden.

Når vi tjener hinanden, så er det gudstjenestens forlængede arm der er vandret med os ud i livet. En sand gudstjeneste er at skabe liv og glæde omkring sig. Måske bare med et venligt ord, et nærvær, et brev, et telefonopkald.

Men det koster. Det koster at involvere sig andre menneskers liv. Det koster tid, kræfter og måske penge. Det kostede Jesus livet at give Lazarus livet. For efter at Jesus havde kaldt Lazarus ud af graven, så besluttede de jødiske præsters råd, at slå Jesus ihjel.

Det kostede Jesus livet at give os livet. Det glemmer vi ofte, at hans liv havde store omkostninger.

Her i vores pæne kirke i Danmark kan vi nemt komme til at glemme, forkyndelsen af Jesus, har været og er en kamp som mennesker før os har kæmpet og kæmper lige nu. Der er kristne rundt om i verden som bliver forfulgt fordi de tror.

Ja, her i sommer oplevede vi, at der var en præst i en katolsk kirke i det nordvestlig hjørne af Frankrig, der fik halsen skåret over midt under en gudstjeneste af forviklede islamiske krigermænd. Mænd, der i virkeligheden har brug for, at nogen kalder dem ud af deres mørke og så de kan vikle sig ud af deres ligklæder og deres lovreligion.

Jeg tror og håber, at Jesu råb: ”Kom her ud” rækker så langt, at det til sidst kan høres i alle menneskers mørke.

Opstandelse midt i livet

Nu har jeg ikke talt det helt præcist op. Men prøv at lægge mærke til, at ordene ”Jeg er opstandelsen *og* livet” falder nogenlunde *midt* i Johannes evangeliet. Ikke først eller til sidst, når Jesus *er* opstået som vi hører om det senere i evangeliet.

Ordene Kom her ud: og *Jeg er opstandelsen og livet* rammer os midt i fortællingen. Midt i livet. Ikke først ved slutningen, men midt i livet rammer opstandelsen os.

Som døbte, skal vi leve vi med opstandelsen skrevet ind i vores pande som fortegnet for hele vores liv. Ikke som endemålet, men som *for*-målet.

Vi kan jo prøve at smage på ordet: Et formål – det er det liv, vi skal leve *før* målet.

Det gør en forskel

Vi kan så spørge om det egentlig gør en forskel om vi vælger at se vores liv som liv til døden, eller som et liv til liv?

Ja, selvfølgelig gør det en forskel. For et liv levet til liv bliver til en åben historie. Det bliver til en historie, hvor

vi ikke kender slutningen, men må overdrage den helt i Guds hånd. En historie, hvor vi ikke kender slutningen, er åben. Som i en kriminalroman.

Og opstandelsens historie er en åben historie. Det betyder så også, at fortegnet for vore liv med hinanden må være, at møde hinanden med et åbent sind. Ingen af os bliver nogensinde skrevet helt ud af Guds historie/ kriminalroman med os. Det er Gud en alt for nådig Gud til.

Men vi kan ind imellem skrive os selv ud af Guds sammenhængende historie ved ikke at ville hinanden. Ved ikke at være livet for hinanden. Ved ikke at ville hinandens opstandelse og liv.

Men når vi gør det, så rækker han igen ud efter os med sin opstandelse, med sit liv til os. Det er den erkendelse som salmisten, som vi hørte i formessen. Salmisten, der om Gud siger:

*”Bagfra og forfra indeslutter du mig,
og du lægger din hånd på mig.
Det er for underfuldt til, at jeg forstår det,
det er så ophøjet, at jeg ikke fatter det.*

*v7 Hvor skulle jeg søge hen fra din ånd?
Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt?
v8 Stiger jeg op til himlen, er du dér,
lægger jeg mig i dødsriget, er du dér.*

*v9 Låner jeg morgenrødens vinger
og slår mig ned, hvor havet ender,
v10 så leder din hånd mig også dér,
din højre hånd holder mig fast.*

Opstandelse er at møde livet med den åbenhed og medmenneskelighed Vorherre Jesus selv mødte livet med. Vi kan roligt gøre det. For vi holdes alle fast af ham der, som Paulus skriver, til sidst bliver alt i alle! Amen.